

JURNALUL DE LA MARCONA

ÎNSEMNĂRILE

ION MĂRCULESCU

JURNALUL DE LA MARCONA

ÎNSEMNĂRILE

TREI

Prefață

Spuneam cândva despre Marcona că e un loc despre care s-ar putea scrie atâtea romane extraordinare câte nu ar încăpea în toate bibliotecile lumii.

Geografic, Marcona e un sat cu care natura (în afară de numărul excesiv de mare și de devastator al graurilor și al ciorilor) n-a fost prea darnică. Este așezat pe malul unui râu care nu are nimic deosebit și tocmai de-asta își vede de treaba lui de vreo câteva milioane de ani. Câțiva localnici, în timp, au reușit să se înecă în el, unii de voie, alții pentru că așa le sunase lor ceasul ăla rău, căruia nu poți să i te împotrivești orice ai face, orice ai zice, oricine ai fi.

În vatra satului, se pare (cel puțin așa susține un profesoară de istorie care poate fi luat drept imaginea cea mai convingătoare a omului ratat profesional) că s-ar fi găsit, cu ocazia unor săpături, niște oase omenești mai vechi decât Neanderthalul despre care am învățat la școală și despre care în mod atât de eronat se spune că e primul hominid apărut pe Terra, fără să se precizeze că el se află la Marcona.

În cealaltă parte a satului, dincolo de izlazul pe care pasc vacile și oile, paralelă cu râul, se află o autostradă unde tehnica automobilistică modernă se manifestă în deplina ei deșănțare și trimite pe unii alergători smintiți direct în lumea îngerilor. Localnicii, habar nu am de ce, nu-i zic autostradă, ci magistrală. O mătușă de-a mea, Oleana, puțin mai rămasă în urmă în probleme de lexic, îi spune geamanstrală. De altfel, mătușa asta a mea n-a reușit niciodată să pronunțe cum trebuie cuvântul cofetărie, căreia-i zice, cu deplina nonșalanță a cunoscătorului, cufuterie.

Casa în care m-am născut și am rămas până ce m-au luat valurile istoriei moderne și m-au dus la oraș ca să mă fac om mare se află pe o uliță numită Mărăcinești, de la numele primului ei locatar, Mărăcine, un tinichigiu bețiv care a avut mai mulți băieți dintre care unul (foarte deștept când era la școală) s-a însurat cu o altă mătușă de-a mea mai modestă și mai puțin pretențioasă, întrucât l-a acceptat așa cum era, adică invalid de un ochi, din timpul marii conflagrații universale, cel de-al Doilea Război Mondial.

În prima casă din capul uliței stă una, Virginia, cam butucănoasă, care, când eram doar niște copii, pentru că nu știu cu ce o supărasem (nu-mi mai aduc aminte, dar, probabil exageram și eu făcând pe deșteptul — pentru că trebuie s-o spun, am fost dintotdeauna deștept!), a ieșit înaintea mea când treceam pe drum și mi-a tras una cu o joardă lungă în cap. Evident, m-am speriat teribil, cred că am început să urlu și, evident, nu mi-ar fi stat bine dacă nu o rupeam la cea mai sănătoasă fugă de care am fost în stare, ceea ce confirmă încă o dată, dacă mai era nevoie, zicala aia din piesa cu Lăpușneanu, că fuga e sănătoasă dacă te țin picioarele! Ce câștigam dacă stăteam pe loc? Poate încă o joardă, două peste mult prea deșteapta mea căpățână! Nebuna asta nu părea dispusă la o pașnică mediere a conflictului dintre noi!

Și, apropo de copilăria mea: în toate pozele din vremea aceea, diametrul capului îmi apărea mai mare decât lățimea umerilor! Dacă proporțiile s-ar fi păstrat până astăzi, ar fi fost vorba de un caz

anatomopatologic. Dar lucrurile s-au corectat cu timpul, deși am și astăzi un cap foarte mare, dar nu se prea bagă de seamă dacă nu ești destul de atent. Atâta doar că niciodată nu-mi găsesc cu ușurință căciula ori pălărie pe măsură, totdeauna trebuie să mi le fac pe comandă, ori să umblu cu scăfărlia goală prin ger, vânt și ploie. Nicio fabrică din lume n-a produs vreodată și nici acum pălării mari cât umbrela! Dar, la câtă minte am, nici n-ar trebui să mă plâng! La așa minte, așa cap!

Undeva pe ulița noastră stă unul Nică, un tip neserios și bețivan, căruia ar trebui să-i fiu recunoscător (sau dimpotrivă, să-l înjur când mă supăr pe viață!) pentru că odată m-a scăpat de la înec. Dacă nu era el atunci eu aș fi fost acum la loc liniștit, la loc cu verdeață, unde nu e înfrigare și nici suspinare. Și poate că era mai bine! Probabil că tipul a avut o intuiție excelentă când s-a hotărât să mă apuce de păr și să mă tragă din apă, știa că voi ajunge un mare scriitor și, cum-necum, voi aminti prin vreo pagină de carte și despre el. Ceea ce, iată, chiar se întâmplă!

Așa! De cine să mai zic? De nea Gicu Pepene. Se dilise rău de tot la bătrânețe. Pleca aiurea pe drum, până într-o zi când a dat o mașină peste el. Bietul șofer nevinovat! O soră a lui nea Gicu încă mai trăiește, acum, când scriu eu toate astea. Nu mai aude, nu mai vede. Am întâlnit-o de curând, se dăduse lângă un gard (ea credea că n-o vede nimeni), se crăcnase și se pișa de-an picioarele. Mi-aduc aminte că, demult, pe vremea când eram puștan, am văzut-o cum trecea gârla și-și ridica fusta ca să nu i-o ude apa. Avea acolo un fel de ceva, despăcată ca o prună bosumflată. Așa că orice poză de pizdă mi-ați arăta, eu am în minte tot imaginea celei dintre cracii acelei femei, rudă a lui nea Gicu Pepene și fiica lui Dumitru Sularu, poreclit așa pentru daravla enormă cu care-l pricopsise natura. Dar deja asta e un personaj demn de o altă poveste cu suspansuri.

Așadar, despre cine să mai amintesc? Despre Vasile Boțoc. Țsta era bătrân, ceva mai bătrân decât bătrânul veteran de război, tatăl meu. Era și el veteran pentru că în război fusese tunar și ne povestea

nouă, copiilor, cum își comanda bateria de tunuri la Cotul Donului strigând baterie foc, atinge-o Boțoc! Dintre băieții lui, cel mai mare, Culae, Dumnezeu să-l odihnească pe acolo pe unde o fi, mi-a zis odată, știi ceva, bă, fac ceva în pomana mă-tii! Iar eu, apelând la un limbaj normal prin partea locului și tot atât de elevat, i-am răspuns că și eu într-a mă-tii, ceea ce n-a fost prea bine, căci m-a auzit tata și nu mi-a dat decât o singură palmă, dar așa de zdravănă că mi se umflase capul, care și așa era prea mare de felul lui, și n-am putut să ies din casă vreo săptămână.

Un alt băiat al lui Boțoc, a murit și el, s-a dus după frati-său Culae, este cel cu care m-am certat la cuțite, dintr-un aprig spirit de concurență, atunci când și eu, și el, sub oblăduirea lui Badea Cruceru, un dascăl de biserică de mare calitate, ne doream să devenim țârcovnici la biserică din sat, care nu avea în schemă disponibil decât un singur asemenea post. Precizez că adversarul meu era mai sărac cu duhul (fericitul! a lui este împărăția cerurilor!), dar se pricepea mai bine ca mine la tras clopotul și la bătut toaca.

Din toată familia lui Boțoc mai trăiește unul, Marin, singurul bețiv care duce mai departe tradiția din familie. Și o fată, Doinița, cu care am vrut să-mi încep eu viața sexuală, dar nu s-a potrivit pentru că nu a vrut ea și, până la urmă s-a măritat așa cum o făcuse mă-sa, adică fată mare. Mai mare rușinea! Hai să zicem că eu am fost bobleț! Dar ceilalți flăcăi ce-au păzit?

Și, dacă tot sunt pe ulița mea, nu văd de ce nu l-aș aminti și pe Tatomir, băiatul tușii Oleana despre care am mai povestit, un țăran sadea și autentic pe lângă care Moromete pare un orășean sclifosit. Tatomir zice la floarea-soarelei soroaică, așa cum i se zicea și pe vremea lui Burebista. Ce s-ar alege de limba pe care o vorbim dacă n-ar exista țărani conservatori de teapa lui?

Pe vremuri, pe ulița noastră trăia unul Gherbelea, un personaj pitoresc pentru că tot timpul era beat, avea privirea cam chiorășă și vorbea tot felul de porcării. Cu nevasta lui, Ghița, care fusese o frumusețe răpitoare la vremea ei, avea o fată, pe Anita cu niște țate

atât de minunate încât, pentru mine, acestea au rămas un etalon. Țățe așa de bogate și de frumoase (cum apăreau prin bluză, evident!) nu am mai văzut în toată viața mea!

Multe dintre personajele de pe ulița mea îmi rămân necunoscute pentru că am tot fost plecat, cu mulți ani în urmă, pe la tot felul de școli. Și nici cei de pe aici nu prea mă mai cunosc întrucât mi-am lăsat barbă din cauza unei eczeme care-mi făcea bărbieritul imposibil, motiv pentru care de mai multe ori, unele persoane m-au confundat cu popa și mi-au zis săru-mâna, iar eu a trebuit să le zic pace vouă!

Este adevărat că există o serie de personaje șterse, dar care au fiecare o poveste proprie și, sunt sigur, la fel de interesantă. De exemplu, Sanda, care alerga într-o zi după un porc pe care-l bătea cu o smetie pe spinare fiindcă îi stricase răzoarele de ceapă, și striga după el fire-ai al dracului, bou! Boule! Ești un bou! Singurul porc bou, se pare, de pe ulița noastră!

Sau Didelea, care a avut șansa să meargă la Roma cu o echipă de dansuri folclorice și să viziteze muzeele de acolo, deși nu știu cât i-a fost de folos ținând cont că el nu are mai multe clase decât dacia de pe Columna lui Traian.

De pe ulița noastră s-a ridicat, cu mult timp în urmă, un tip, Aristică. S-a remarcat pentru că, fiind sărac, a fost trimis să facă facultatea muncitorească și a devenit profesor de rusă. După care a fost obligat să facă și liceul, căci așa era pe vremea când au venit comuniștii la putere și când, dacă aveai „origine socială sănătoasă”, puteai face mai întâi facultatea, apoi liceul și apoi, în ordine, școala generală și chiar grădinița. Orice era posibil dacă ți-o cerea partidul comunist! Vremuri!

De curând, niște mașini mari au venit cu balastru și l-au răspândit pe ulița noastră pentru că, atunci când plouă, se fac niște noroaie de tot respectul. Ați ghicit! E campanie electorală! Se apropie alegerile și primarul vrea să-și asigure voturile, demonstrând un impetuos spirit gospodăresc!

Așa face el de fiecare dată! Mândica, vecina, chiar a stat de vorbă cu el (așa zicea ea) și asta i-a promis că o să ne asfalteze ulița, o să bage canalizare și gaze. Și să vezi atunci, ce bine o să fie, zice Mândica. Eu îi spun, la rândul meu, că am auzit adevărul-adevărat, anume că dacă iese câștigător în alegeri primarul ăsta, o să ne bage pe uliță o linie de tramvai, două stații de metrou, o să ne facă un teatru de varietăți, un institut de cercetări în domeniul marketingului informatizat (nici eu și nici Mândica nu prea știm cu ce se ocupă un asemenea institut), un spital, o stațiune balneară pentru pensionari (pentru că pe ulița noastră peste 50% din locuitori sunt pensionari, așa că o stațiune de odihnă, mai ales dacă o să fie și cu ape termale, ne-ar veni ca o mânășă, n-ar mai fi nevoie să stăm toată ziua cu grijă că trebuie săpat pământul din grădină, să dăm de mâncare la orătăniile din bățatură, să spargem lemne, să facem focul, să cărăm apa cu găleata și așa mai departe) și, pe izlazul din apropiere, primarul va face un aeroport pentru cursele internaționale.

Și va repara și podul de peste gârlă, așa cum a promis în urmă cu opt ani! Ca să nu mai fie nevoie femeile să treacă gârla cu piciorul, să-și ridice fustele ca să nu se ude și, doamne-fereste, să li se vadă pupăza!

*

Și ar mai fi ceva, o precizare:

Multe dintre aceste file selectate din „Jurnalul de la Marcona”, pe care le numesc „Însemnări”, au fost folosite ca un fel de cărămizi din care am construit, în timp, alte cărți despre care mă aștept, în continuare, să se găsească destule persoane care vor spune că, până acum, nu s-au mai scris romane așa de bune. Nimic nu este, uneori, mai plăcut și mai plin de speranțe decât așteptarea!

Anul 2007

17 martie 2007

Ora 7:30 – M-am trezit. Am deschis televizorul. Nimic altceva decât reclame tâmpite la detergenți. Trăim în țara numită Detergenția. Măcar de am deveni albi și nepătați de atâta spălare!

Apoi, pentru că nu aveam altceva de făcut, mi-am adus aminte de Violeta (în fiecare dimineață, nu știu de ce, îmi aduc aminte de câte o muiere) și am scris următoarele: „Mai ți-aduci aminte, Violeta? Eram mici, eram dezbrăcați la pielea goală, eram cu părinții noștri pe plajă, la malul mării. Și tu m-ai apucat de ciucurel, așa cum apuci calul de căpăstru, și m-ai târât până în fața tăticului tău (iar eu urlam de durere, mă trăgeai ca nebuna!) și l-ai întrebat ce este asta și de ce n-ai și tu. Iar tatăl tău, care era un glumeț, a zis că nu-i nicio problemă, când o să fii mare o să ai și tu, iar dacă n-o să fii cuminte o să ai chiar mai multe!”

Scriam și mă gândeam la tine și mă întrebam de ce ești tu, acum, atât de departe?

Ora 9:00 – Am vorbit la telefon cu Grigore. Mi-a citit cartea. Era extaziat. Zice: măi Ioane, nici tu nu ești sănătos la cap. Ca și mine! I-am răspuns cu chestia aia pe care am mai spus-o de o mie de ori: singura mea avere este nebunia! Iar nebunia, când nu este boală a creierului, este dar ceresc. Proștii n-au parte de așa ceva.

Ora 11:30 – Am fost la spital, am luat cu mine un asistent medical și am mers împreună la Marcona, cale de 35 de kilometri, ca să-i schimb sonda urinară bătrânului veteran de război, Nicolae, tatăl meu, care este bolnav la pat și are dificultăți cu pișarea. După ce asistentul medical și-a terminat treaba, i-am dat 30 de lei, atâta a cerut. O pâine costă un leu. Afară era soare, frumos, albinele de la stupii din grădina alergau ca un nor, dar asta ar fi o chestie mai potrivită de abordat într-o poezie despre primăvară, un pastel, ceva...

Ora 16:00 – Am primit un telefon, trebuie să mă întorc urgent la Marcona, sonda urinară pe care i-a pus-o mai devreme asistentul medical nu funcționează. Bătrânul veteran are usturimi și urina curge direct în pat, pe lângă tubul sondei.

Ora 17:30 – Am desfundat sonda astfel: cu o seringă, am pompat apă caldă în vezica urinară. Tubul sondei s-a desfundat, urina a început să curgă, curată și normală cantitativ.

Ora 19:00 – Mă întorc acasă. Pe drum, mă gândesc la Aurora și cred că ar trebui să-i dau un telefon. Ultima dată m-a sunat ea, acum vreo jumătate de an. Sunt tentat să-i spun o poveste, cum că odată am fost îndrăgostit de ea. De la Aurora, gândul mi-a zburat la Lebăda. N-am mai văzut-o de vreo douăzeci de ani. Mi-e dor de ea! Trăim din vise și himere. Oare cum o fi când ești mort și, carevasăzică, nu mai trăiești?

22 martie 2007

Ora 8:00 – Beau o cafea (lungă și cu zahăr) de la automatul din holul școlii, unde sunt profesor.

Ora 8:30 – Stau de vorbă cu o clasă de elevi, despre marele, enigmaticul, neînțelesul Constantin Brâncuși. Încerc, explicându-le, și încercând să pricep și eu, deodată cu ei, ceva din tainele Universului pe care acesta l-a înțeles cu atâta claritate, atins de aripa demiurgică. Dar îmi dau seama că elevii sunt frământați mai mult de amintirea clipelor când au intrat, dimineața asta, în școală și li s-a cerut să fie îmbrăcați în uniformă. În ultimul timp, învățământul a fost condus numai de miniștri ageamii, ca să nu zic tâmpiți și animați cu toții de damblaua reformelor. Învățământul trebuie reformat! — a strigat fiecare dintre ei, la așezarea în scaun. Și, cum au fost schimbați din înaltul post de ministru mai des decât ciorapii, n-au lăsat în urmă decât reformarea reformei reformate cu ocazia ultimei reforme. Să te ferească sfântul de zelul prostului! Prostul pleacă, dar tâmpeniile făcute de el rămân. Ultimului ministru, cel actual, i s-a năzărit, dintr-odată, să poarte toți elevii uniforme. Numai că ăstora, lua-i-ar naiba!, nu le place deloc! Dar deloc! Păi asta e uniformă, întreabă un pișpircă, pantalon negru, cămașă albă, sacou negru și cravată albastră? Și ce albastru! Cel al Uniunii Europene! Alb și negru, țoale de ospătar! zice el.

Oamenilor le place libertatea! Asta e greu de înțeles pentru căpățânile celor care ne conduc.

Ora 14:00 – E recreația mare. Proful de mate se află într-un grup de femei și le explică el cum prepară plăcintele cu mere, pandișpanul, mă rog, folosește un limbaj de gospodină, pe care, spre rușinea mea, eu nu-l pricep nici cât pricep chineza. La un moment dat, cineva îl întreabă cum pregătește el foietajul. Ceea ce mă face să tresar. Auzi! Femeile cer sfaturi culinare unui bărbat! Păi atunci de ce m-a înjurat anul trecut o tipă când am zis că până și în materie de bucătărie geniile sunt tot bărbați? Ba mi-au mai zis și că sunt un misogin scârbos!

Ora 14:20 – O cert pe eleva Claudia, dintr-a XII-a, că mi-a lipsit la ultimele două cursuri. Îmi mărturisește (dar mă roagă din tot sufletul să nu spun la nimeni) că și-a găsit un serviciu de decoratoare

unde este înnebunită de plăcere să lucreze după orele de școală. Dar să nu spun la nimeni! Nu vrea să râdă colegii de ea.

Să râdă de ea! De ce să râdă? o întreb. Ce faci tu e o chestie extraordinară! Tinerii americani o practică pe scară largă! Ei, zice, la americani!...

Stau și mă gândesc ce mentalitate are poporul acesta al nostru! Ne e rușine să fim americani!

24 martie 2007

Ora 8:00 – Azi-noapte am visat de două ori niște copii mici, ceea ce ar putea să însemne niște necazuri în cursul zilei de astăzi. Nu sunt superstițios, dar nu strică să fii prevăzător! În somn, m-am gândit la păduchi. La păduchi!

S-a constatat că, în vreme de mari conflicte armate, se produce o invazie de șobolani (care pot provoca ciume) și de păduchi (care răspândesc virusul tifosului exantematic).

Unchiul Vasile, participant ca simplu soldat la al Doilea mare Război Mondial, povestea: era o zi cu soare, nepoate; liniște pe amândouă fronturile; niciun foc de pușcă; ne-am oprit pe un câmp, ne-am dezbrăcat și am început să-mi curăț păduchii de la subsuoară; erau atât de mulți încât a trebuit să-i răcâi cu lama briceagului.

Păduchele se hrănește cu sânge. După război, cam toată lumea avea păduchi, erau atât de mulți încât trebuia, fie și numai în scop profilactic, să te speli din când în când cu gaz, sulf, oțet sau var la părțile păroase, acolo unde se culcușeau aceștia. Pentru mai multă siguranță se practica tunsoarea la zero. La bărbați, la băieți, la fete și chiar la femei măritate sau tocmai bune de măritat.

De atunci a rămas ca modă „tunsoarea tifos”.

Ora 11:00 – De vreo două ore îmi tot amintesc unele momente din timpul unei operații de o hernie bilaterală oarecum severă, pe care am suportat-o în urmă cu mai bine de două luni. Cel mai tare moment a fost cel al trezirii din anestezia totală. Neplăcut! Mi-aș fi

dorit mai degrabă să rămân acolo, adică în liniștea de dincolo. Nici astăzi nu pot să-mi dau seama dacă o anestezie generală seamănă întru câtva cu moartea. Dacă da, atunci moartea este un lucru foarte plăcut, un act eliberator, o stare încântătoare. Ca atunci când te pupă cineva cu buze parfumate.

Altă întâmplare: eram la câteva ore după acea operație, aveam oarecare dureri, stăteam întins pe spate și nu puteam urina. Am rugat să mă scoată cineva din încurcătură, a venit un asistent care mi-a introdus, fără menajamente, un tub în vezică, iar când problema s-a rezolvat, mi l-a smuls cu un gest brutal ce semăna mai mult a ură și a răzbunare. Ce durere! Ce usturime! Oh!

Mai târziu, cineva căruia îi povesteam pățania, mi-a spus că așa pățești cuăștia dacă nu le dai ciubuc, bacșiș, dracu' mai știe cum îi zice! Așa e: eu nu-i dădusem asistentului nimic, nu din zgârcenie. Dar cum puteam s-o fac în starea în care mă aflam, despuiat sub cearșaf, legat la tuburile de perfuzie și fără niciun ban asupra mea? Așa-mi trebuie! Altă dată să nu mă mai îmbolnăvesc!

Ora 14:00 – Într-o zi o prietenă de-a noastră, profesoară, ne povestea că în școala ei, asistenta medicală a descoperit, la un control, trei eleve cu păduchi în cap. Și, auzi, dragă, niște eleve spălățele! Frumoase! De familie bună! N-ai fi zis! Ce chestie! Auzi, în secolul douășunu!

În timp ce vorbea cu noi, Elena se scărpină din când în când în cap. Cineva a întrebat-o de ce se scarpină. Nu cumva!...S-a uitat în părul ei și a țipat: Elena era plină de lindini, adică de ouă de păduchi.

Ceea ce demonstrează că, în procesul de învățământ desfășurat în școală sau în alte comunități de tipul acesteia, nu doar cunoștințele trec de la profesori la elev, ci și de la elev la profesor mai trece câte ceva. Așadar, i s-a recomandat urgentă spălare pe cap cu gaz amestecat cu sare și oțet.

Și când te gândești că și regii Franței erau plini, dar plini, nu glumă, de păduchi! O spun documentele! Și, o Doamne, cu câtă Înaltă Noblețe se scărpinau!

26 martie 2007

Ora 20:00 – Mă aflu pe drum, în mașină, mă întorceam de la Marcona unde tocmai mă despărțisem de bătrânul veteran de război, Nicolae, tatăl meu, care este bolnav, dar care astăzi a fost tare bucuros că se poate urina (ca să vezi în ce hal poate să ajungă un om! Ca să vezi ce mizerii mărunte pot deveni esențiale pentru viața ta! Ca să vezi ce puțin îți trebuie ca să fii fericit! Ca să vezi ce important poate deveni un pas mic, o fentă în fața morții!). Șoseaua pe care veneam, care de obicei este foarte aglomerată, era acum goală-goală. Atât de goală încât mi s-a părut absolut nefiresc. Am mers vreo doi-trei kilometri și n-am întâlnit pe nimeni. Niciun far, nicio mașină, nimic care să miște. Parcă înțepenise totul și doar mie mi se părea că mă mișc. Și-am avut acea senzație ciudată a pătrunderii într-o altă lume. M-am gândit că poate am murit și n-am habar de ceea ce mi s-a întâmplat. Și că atunci când am mierlit-o, probabil mă aflu la volanul mașinii, iar acuma, dus fiind, fac ce făceam în momentul când am murit: șofez. Un pic de curaj mi-au mai dat doar gropile din asfalt, care zgâlțâiau mașina din toate șuruburile, mă gândeam că doar n-or fi gropi și pe lumea ailaltă. Dacă n-ar fi fost acestea, monotonia m-ar fi îngrozit! Apoi au apărut în depărtare luminile orașului, ba chiar și luminile unui autoturism care venea din partea opusă. Reveneam astfel într-o lume reală pavată cu gropi. Dar îmi plăcuse tare mult acea stare de imponderabilitate.

28 martie 2007

Azi n-am putut să scriu nici măcar două rânduri. Toată ziua mi-a fost ca atunci când nici nu ți-e foame, și nici nu ai ce să mănânci.

Pe la ora prânzului, mi-am adus aminte că alaltăieri m-a sunat Ozolin să-mi spună că a visat viermi, mulți viermi. Dacă știu ce poate să însemne asta. I-am spus că a belit-o! O să moară! Evident, glumeam. De unde mama mă-sii să știu eu ce înseamnă când visezi viermi?

După-masă, am cărat, la Marcona, niște pământ în grădină, cu Marian și Aurică, ai lui Cavai, doi copii subnutriți, cu creier neobișnuit să gândească prea mult. Primul e la 27 de ani, al doilea la 15 și deja le lipsesc trei sferturi din dinți, iar restul ce le-a mai rămas prin gură sunt niște cioturi inflamate la rădăcină. Muncesc pe unde apucă, cu ziua, ca să câștige și ei un ban.

31 martie 2007

Ora 8:00 – O companie autohtonă a pus la punct o afacere foarte rentabilă: vinde stele de pe cer. Cumpărătorul achită o taxă, solicită proprietatea asupra unei stele pe care, eventual, și-o poate alege cu ajutorul unui telescop, îi dă acesteia o denumire (nu contează dacă mai are deja un nume!) și primește un act de proprietate autentic, înregistrat legal la primărie și înregistrat de toate agențiile de fond funciar existente în lume. De obicei, produsul este cumpărat pentru o perioadă nelimitată și poate fi transmis urmașilor. Poate fi parcelat și vândut bucată cu bucată. Clienții agenției sunt, cel mai adesea, bărbați tineri care, după ce devin proprietari pe steaua respectivă o dăruiesc ființei de care se simt îndrăgostiți peste măsură. La primirea unui astfel de dar neașteptat și neobișnuit, femeile reacționează pozitiv, au emoții puternice, cele mai abile simulează un leșin, dau ochii peste cap și, pentru o secundă, se cred mai ceva decât regina Angliei. Nici prin cap nu le trece că asta e un truc, o șmecherie ieftină, o păcăleală, o farsă, ori ceva de genul ăsta. Căci nu tot ce nu pricepem este o glumă.

Oricum, atâta timp cât putem oferi lucruri aiurea de care nimeni nu se va putea folosi vreodată, omenirea încă nu este pierdută.

E semn că ne putem salva visând.

Ora 18:00 – Am luat în mașină un călugăr tânăr, care făcea auto-stopul. În general, nu iau persoane pe care nu le cunosc și, cu deosebire, polițiști și țigani, categorii cu care am avut multe întâmplări neplăcute. Călugăr, n-am luat niciodată în mașină până acuma, pentru că n-am avut ocazia.

Pe drum, am stat de vorbă cu preacuviosul. I-am mărturisit că n-am un duhovnic și, deci, nu m-am spovedit niciodată, așa cum e obiceiul la ortodocși. Oooo! a exclamat el. Așa ceva nu se poate! Fără spovedanie, nimeni nu poate fi mântuit! După spovedanie te simți liniștit, împăcat! Credința fără spovedanie nu face doi bani et cetera et cetera...

Chestiile astea le-am mai auzit, și nu o singură dată! Și sunt convins că preacuviosul călugăraș are dreptate. Dar cui să mă spovedesc? În fața cui să-mi mărturisesc isprăvile? Evident, în fața lui Dumnezeu! Dar cine să fie mijlocitorul? Un om? Oare n-ar fi mai corect să mă duc lângă un copac simplu, fără de păcate și să-i spun lui tot ce-am făcut până acum? Tot! Fără să mă jenez. Căci, sunt sigur, numai astfel mi-aș putea mărturisi rând pe rând toate ticăloșiile și urâciunile făcute. Copacului acela nu i-aș ascunde nimic. Un copac e curat ca spiritul lui Dumnezeu.

04 aprilie 2007

Amintiri de la o fereastră.

Îmi place să stau la fereastră și să privesc lumea care se scurge pe trotuar. Cel mai tare îmi place când văd puștoaice și pot să le analizez și să le admir, incognito, anatomia. Am constatat că forma provocatoare a țâțelor acestora se pune mai bine în evidență dacă le privești de la înălțime. Ca și forma feselor și forma pulpelor. Este o imagine excelentă pentru un refulat sexual plin de sensibilități. Uneori, puștoaicele astea trec agățate de gâtul vreunui mascălțone, înghesuindu-se în el, pupându-se fără rușine în văzul lumii, iar mie, în imensa mea invidie, nu-mi rămâne decât să am tot felul de reverii.

Nu de puține ori, de la fereastră asta am văzut bătaii și scandaluri între derbedei, soldate cu urlete, obscenități și chiar capete sparte. Odată, l-au bătut pe unul și l-au lăsat lat în drum. Nimeni n-avea curajul să se bage, să se ducă să vadă ce-a pățit cel căzut, dacă n-a

murit cumva. Vreau să spun că niciun bărbat, pentru că, în final, s-a dus la el o femeie, cam sărăntoacă după haine, și i-a dat primul ajutor până ce a venit mașina Salvării. Și-atunci am înțeles că a intervenit să-l scape de la moarte o femeie pentru că femeia, în general, este cea care naște viață și știe cel mai bine prețul acesteia.

Mai demult, pe vremuri, ehei ce vremuri!, când era sărăcie mare în magazine și, pentru a face rost de cele necesare, trebuia să stai la cozi interminabile, sub fereastra asta a mea se adunau, încă de cu noapte, insomniaci, bătrâni, pensionari, așteptând să se deschidă alimentara de la parterul blocului. Iarăștia aveau două chestii nervante. Prima: bătrâni fiind și cu bășica udului slăbită, se pișau pe ziduri, neavând niciun closet prin preajmă. Ziua, sub apăsarea soarelui, te trăsnea duhoarea de urină. A doua: având multe-multe amintiri din lunga lor viață zbuciumată, bătrânii le povesteau, povesteau, povesteau. Acum, ajuns la vârsta lor de atunci, pot să-i înțeleg. Dar, ca unul somnoros ce eram, nu mai puteam să dorm de mormăiala asta a lor. Furios, luam o găleată cu apă și le-o vărsam în cap. După care închideam repede fereastra ca să nu bage dumnealor de seamă de la ce etaj au fost atacați. Și ce crezi! Moșii au venit cu umbrele!... Atunci am inventat ceva mai diabolic (nu trebuie s-o spună altcineva, recunosc singur: nici eu nu sunt sănătos la cap!): umpleam cu apă o pungă de plastic, o legam bine la gură și o aruncam de la etajul trei. În contact cu asfaltul, punga exploda, făcea un zgomot ca de bombă de mai mică putere și, în plus, îi mai și uda la picioare, adică acolo unde, oricâte umbrele ar fi avut ei, nu se puteau apăra. Cel mai rău îmi părea că trebuia să închid repede fereastra și nu mă mai puteam bucura auzindu-le înjurăturile porcoase pe care le adresau ăluia, cine mama lui o fi!... Cred că ei n-au știut niciodată că eu eram cel care îi boteza cu elixirul vieții, apa. La care mai adăugam și năduful meu.

Cel mai adesea, stau la fereastră și privesc cerul, privesc lumea și încerc să o înțeleg. Dacă o fi ceva de înțeles! Ziua stau și privesc norii care se prăvălesc dincolo de marginile orașului. Noaptea, privesc

ploaia de stele de pe cer, cântată până la banalizare de poeți. Și abia atunci reușesc să intru într-o stare de visare, de bine, de fericire. Ca acum!

06 aprilie 2007

Ora 8:45 – M-am trezit mai târziu ca de obicei. Senzație de lene. Cred că bunul cel mai de preț pe care Creatorul l-a răpit primilor oameni a fost dreptul la lene.

Ora 8:50 – Plictisit, îmi smulg un fir de păr din nas. Simt durerea fulgerătoare și ascuțită. Viața are nevoie de accente. Am nevoie să țip de durere din când în când!

Ora 10:20 – Deschid televizorul: reportaje cu explozii în Irak, morți, răniți... Au mai fost și ieri explozii. Au fost și alaltăieri explozii. Au mai fost și mai înainte explozii, vor mai fi și mâine. Și-atunci, și-acum și în viitor au murit și vor mai muri oameni. Oamenii nu pot trăi dacă nu mor. Spectrul morții îți dă poftă de viață. Mai ales când e vorba de moartea altora!

Ora 12:45 – Câteodată aș vrea să dau lumii un sens, să o refac. Citesc din Camus: „A reface lumea e o misiune insignifiantă”. Marea găselniță este să o dezarticulezi. Asta nu mai știu cine a zis-o, poate chiar eu! Să dezarticulezi lumea! Îmi vine în minte să fac o lume tehnologică în care autoturismele de pe stradă să latre la pietoni și să încerce să-i muște de picioare, aparatul de radio să danseze în jurul nostru, televizoarele să ne explodeze în cap, râșnița de cafea să ne arunce cu măcinătură în ochi, mixerul de la bucătărie să ne stropească cu pastă de tomate și... ce-ar mai trebui? Ar mai trebui...

Ora 16:00 – Se spune că apogeul unei societăți umane este atins când i-a murit până și ultimul poet. Grecii antici, când le-a murit ultimul poet, au inventat teatrele (am citit asta undeva!).

Ora 18:30 – Uneori, de la euforie poți să treci la nerăbdare. De la nerăbdare la deznădejde, de la deznădejde la disperare, de la

disperare la scârbă. Partea groaznică este că dincolo de scârbă nu mai e nimic. Și-atunci trebuie să iei totul de la capăt.

08 aprilie 2007

În urmă cu vreo doi ani, când a plecat în America să-și găsească un rost, Alexandrina avea douăzeci și cinci de ani și încă era virgină. Rămăsese așa dintr-un soi de timiditate și nepricepere. I-am atras, atunci, atenția că are o problemă. Că trebuie să-i dai cezărului ce este al cezărului, adică, în cazul ei, să își potolească pe cale firească furtunile hormonale.

Astăzi, în fața unei cafele, mi-a mărturisit, binedispusă, încântată, că nu mai are problema aceea, a rezolvat-o cu un peruvian pe care îl iubește.

Mă gândeam ce ciudată e viața! Să trebuiască să treci oceanul, cincisprezece ore cu avionul plus alte aventuri, ca să găsești pe unul să te dezghioace, când și-aici, pe plan local, armate de măciuci stau învârtoșate în așteptarea unei bucățele care să le ostoiască focul mistuitor și să le poarte pe culmile supreme ale bucuriei!

10 aprilie 2007

În comparație cu orice satisfacții pe care ți le pot oferi bucătăria și geniile artei culinare, foamea este, indiscutabil, cel mai desăvârșit bucătar, mai ales pentru omul sărman.

Un deliciu al nostru, pe vremea aceea, erau puriceii la tigaie. Puriceii se prepară astfel: din mălai de porumb, amestecat cu ceva ulei de floarea-soarelui, apă și un vârf de cuțit de sare, se obține o turtă excelentă, dacă e coaptă la cuptor. Când e proaspătă, turta de mălai e dulceagă, plăcută la gust, puțin cam aspră la limbă și poate avea diferite mirosuri, mai ales dacă mălaiul a prins vreun pic de mucegai. După o zi, aceasta se întărește, devine un fel de cărămidă în care oricum nu-ți poți trata dantura și paradontozele. Dar, evident,